

ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Γράφει ο Δρ Βασίλης Αβραχάς → Τηλ: 0431262823 → mousaiostheatrelos@yahoo.com.au

ΕΥΡΩ-α-νοησία εν όψει εκλογών...

Στην Ελλάδα τα ΜΜΕ –και μέσω αυτών οι πολιτικάντηδες, οι ψευδοδιανοούμενοι, οι δημοσιογραφίσκοι και, ενίοτε, «αντιπροσωπευτικό δείγμα» του πληθυσμού– έχουν αναγάγει σε μείζον ζήτημα, εν όψει των (οιονεί) κρίσιμων (δήθεν) εθνικών εκλογών, το ενδεχόμενο, λόγω ΣΥΡΙΖΑ, της εξόδου από το ΕΥΡΩ και, σε κάποιες πιο ακραίες φαντασιώσεις, της εξόδου από την Ευρώπη συλλήβδην. Πρόκειται για την πρώτη ΕΥΡΩ-α-νοησία. Τώρα πια ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ δεν το θέλει αυτό, ούτε και η Ευρωπαϊκή Ένωση επιθυμεί να προσθέσει περισσότερα προβλήματα στα όσα ήδη αντιμετωπίζει. Οι Ευρωπαίοι «εταίροι» μας είναι, βλέπετε, παλιομοδίτες και, εν αντιθέσει προς τα αμερικανικά εκγονά τους, δεν είναι της πολιτικής τού επικερδούς χάους. Αυτό που ονειρεύονται είναι σχετική ηρεμία και σχετικός έλεγχος της κατάστασης, έτσι ώστε να κερδίσουν –σχετικά πάντα μιλάμε– τον χρόνο που θα τους επιτρέψει να σχεδιάσουν τις επόμενες σχετικές συνθήκες βιωσιμότητας του συστήματός τους. Από την πλευρά του ο εν αναμονή κυβερνητικής εντολής ΣΥΡΙΖΑ μόνο σύρριζες λύσεις δεν μπορεί να δώσει, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν έχει με το μέρος του μια κοινωνία ακραίων επιλογών, αλλά εκμαυλισμένες μάζες τής λογικής τού μη χείρον βέλτιστον. Δεν είναι, βρε παιδιά, καιρός για πρίγκιπες...

Η δεύτερη ΕΥΡΩ-α-νοησία έγκειται στο γεγονός ότι η όλη συζήτηση διεξάγεται με όρους φαντασιακού μητροπολιτισμού, ωσάν δηλαδή η Ελλάδα να είναι το κέντρο της Ευρώπης (ή και του κόσμου, αν θέλετε). Αυτοί οι όροι έχουν, δυστυχώς, καταστεί εγγενές χαρακτηριστικό της κοινωνικής ψυχοπαθολογίας των Ελλαδιτών, με αποτέλεσμα να νομίζουν οι τελευταίοι ότι ασχολούνται όντως με το πρόβλημα τη στιγμή που ούτε καν η λύση του προβλήματος δεν είναι επιλογή γι' αυτούς. Με άλλα λόγια, ο πολιτικός επαρχιωτισμός της Ελλάδας –αυτή είναι η άλλη όψη του φαντασιακού μητροπολιτισμού της– προσφέρει τις κάλλιστες των υπηρεσιών στον ευρωπαϊκό μεγαυστημικό σχεδιασμό. Άστους να ασχολούνται με το πρόβλημα που νομίζουν ότι αντιμετωπίζουμε όλοι μας, για να μπορούμε εμείς να βρούμε τη λύση στο πρόβλημα που όντως θέλουμε να λύσουμε. Και το πρόβλημα δεν είναι

αν θα μείνει ή όχι η Ελλάδα στο κοινό νόμισμα ή, ακόμα, αν θα συγκαταλέγεται ή όχι στην Ευρώπη. Το πρόβλημα είναι αν και πώς μπορεί να υπάρχει μία Ευρώπη που θα εγγυάται τα συμφέροντα του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος-συμφέροντα που, το γε νυν έχον, εξυπηρετούνται καλύτερα με την καλλιέργεια φαντασιώσεων σεβαστών και αξιότιμων διαφοροποιήσεων μέσα σ' ένα σύστημα απόλυτης και κυνικής ομοιογένειας.

Το παγκόσμιο σύστημα είναι, στη συγκυρία που ζούμε, μονοπολικό –έστω κι αν αυτό ακούγεται θεωρητικώς αδύνατο– αλλά για λόγους κυρίως ιστορικούς, τουτέστιν συνειδησιακούς, πρέπει να φαντάζει πολυκεντρικό –κάτι που θεωρητικώς συνιστά τη μόνη δυνατή νοηματοδότηση. Η Ευρώπη με την ιστορία που κουβαλάει είναι πρώτης τάξεως μέγεθος για την παραγωγή φαντασιακών νοημάτων διαφοροποίησης –εν αναφορά προς κουλτούρες, εθνότητες, παραδόσεις, κοκ– που σημαίνει ότι από καθαρά οικονομική άποψη συμφέρει τα μέγιστα η εμπέδωση μιας ενιαίας Ευρώπης στο ιστορικο-πολιτισμικό φαντασιακό αυτών που την κατοικούν. Στην παρούσα φάση, δηλαδή, κανείς δεν μπορεί να αντέξει –δηλαδή δεν έχει μεταλλαχθεί στον απαραίτητο βαθμό– την αλήθεια της εξομοίωσης/προσομοίωσης των πάντων με τα πάντα. Κρίνεται άρα σκόπιμο στρατηγικά να κυκλοφορεί ελεύθερα και σε μεγάλες δόσεις το μετα/νεοτερικό όπιο των λαών –όχι λιγότερο θρησκευτικής τάξεως από εκείνο που είχε κάποτε περιγράψει ο Μαρξ– και το οποίο δεν είναι άλλο από το ζωτικό ψεύδος ότι είμαστε Ευρωπαίοι, είμαστε Έλληνες, είμαστε ο τάδε και ο δείνα, ο μπίξας και ο δείξας. Ένα τελευταίο οχυρό αντίστασης που επιτρέπει στο ίδιο το σύστημα να αποφεύγει αυτή τούτη την αδράνεια από την οποία κινδυνεύει λόγω της όλο και αυξανόμενης ολοκλήρωσής του...

Όσο, λοιπόν, το είδωλο της μιας και ενιαίας Ευρώπης επιτρέπει στο σύστημα να «τσουλάει», άλλο τόσο θα κρίνεται αναγκαία η διατήρησή της. Το κοινό νόμισμα, αυτό το νέο φετίχ που ακούει στο όνομα ΕΥΡΩ, δεν είναι παρά η συμβολοποίηση της διαδικασίας στην οποία αναφέρθηκα. Οι όποιες απειλές εναντίον του –όπως η δήθεν της Ελλάδας που γίνεται αίφνης ΣΥΡΙΖαία– είναι σε

τελική ανάλυση καλοδεχούμενες, στον βαθμό που κάνουν ότι κάνει εν γένει η φαντασίωση της διαφοροποίησης. Και για να τελειώνω με τη δεύτερη ΕΥΡΩ-α-νοησία, σας λέω ότι εδώ δεν ξέρουν οι Ευρωπαίοι αν αύριο θα θέλουν ή όχι το ΕΥΡΩ και εμείς χτίζουμε το μέλλον του τόπου «μας» στη βάση του φοβερύ(!) επιχειρήματος ότι το ΕΥΡΩ είναι η μόνη ασφαλής πραγματικότητα για την Ελλάδα. Κούνια που μας κούναγε...

Η τρίτη και τελευταία ΕΥΡΩ-α-νοησία είναι και η πιο τραγική. Από τις συζητήσεις, τις φοβίες, τις απειλές και τις υποθέσεις που αναδύονται μέσα από το ενδεχόμενο της εξόδου από το ΕΥΡΩ λείπει το εν ου έστι χρεία: το τι αληθινά θα συνεπάγονταν η επιδίωξη ενός τέτοιου ενδεχόμενου. Όχι η πραγματοποίησή του, δηλαδή η επιβολή του εκ των πραγμάτων ή υπό των άλλων, αλλά η στόχευσή του ως καταδικής μας επιλογής. Αν μπορούσε η Ελλαδική «κοινωνία» να συλλάβει αυτό το ζητούμενο θα γινόταν βόμβα μεγατόνων, όχι μόνο ή πρωτίστως για τον εαυτό της, αλλά κυρίως για όλες τις άλλες «κοινωνίες». Κάτι τέτοιο όμως ανήκει στη σφαίρα του απαγορευμένου, του μη-δυνατού, της υπόθεσης, και ποτέ της ελεύθερης αυτοδιάθεσης, του ευκαταίου ή του προγραμματικού. Είναι κάτι σαν ανεστραμμένη ουτοπία· υφίσταται μονάχα για να προγκάει. Εν πάση περιπτώσει, αν λέγαμε στην όποια κυβέρνηση έβγαине καμαρωτή μεθαύριο ότι θέλουμε να επιστρέψουμε εδώ και τώρα στη δραχμή, πρώτον θα της κόβονταν τα ήπατα, δεύτερον θα άνοιγαν οι ασκοί του Αιόλου και θα γίνονταν επιφάλτες στις κρεβατοκάμαρες των μεγαλοτραπεζιτών, και τρίτον το παγκόσμιο σύστημα θα αποκτούσε αίφνης μία τρύπα απ' όπου θα έμπαζε το ψύχος του πραγματικά πραγματικού. Μπορούμε να φανταστούμε την καινή γη που θα προέκυπτε αλυσιδωτά από ένα τέτοιο ρήγμα; Αν όχι, τότε και εσείς και εγώ ΕΥΡΩ-α-νοηταίνουμε. Και, για να είμαι ειλικρινής, νομίζω πως αυτό ακριβώς συμβαίνει. Άλλωστε, αν ίσχυε το αντίθετο, η λέξη «δραχμή» δεν θα είχε καταντήσει ισοδύναμο της βρισιάς...

PANARCADIAN CLUB

55 King Str. Ashbury τηλ. 9798 3154 Κιν. 0452 411 011

Για κρατήσεις τηλεφωνήστε στον Τάσο 0452 411 011

ΣΤΟ ΛΕΝΒΟΥΡΙ
CLUB

Το Panarcadian με... ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΣΤΙΣ 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015

Επίσης προσ...
τη... από...
αναφορ... και μπουφέ...
για κηδείες και μνημόσυνα \$20

Μαζί με Βάσω και Νίκο στο τραγούδι
μπουζούκι Γιώργος, αρμόνιο Γιαννάκης
Ελάτε να θυμηθούμε τα παλιά!

Οι τιμές μας
είναι ασυναγώνιστες.
Τηλεφωνήστε μας
για να το διαπιστώσετε.